

Ema a jednorožec

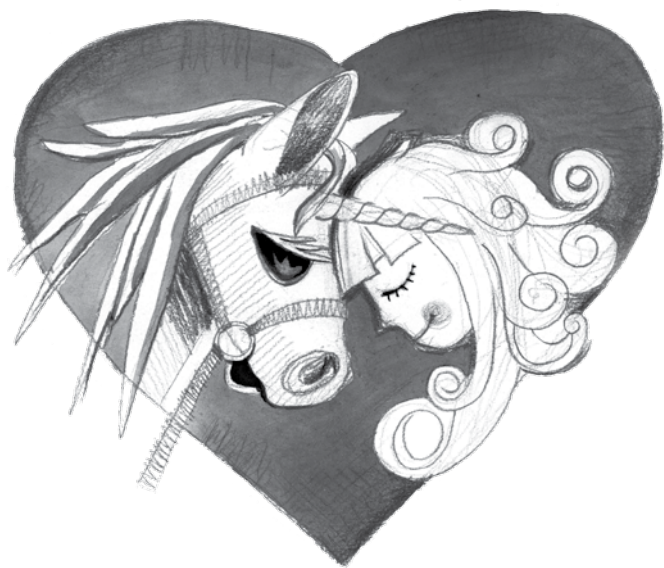
Zázračný lektvar

Oldřiška Ciprová

Ilustrace Lenka Němcová

bambook

bamb**oo**k

První kapitola

„Co se děje, tati?“ zamžourala Ema na svého otce překvapeně, když ho ráno uviděla v kuchyni, jak jí chystá snídani. Nestávalo se často, že by ho Ema ráno potkávala doma, většinou byl v době její snídane už dávno v práci. „Ty nejdeš do práce?“ zeptala se a posadila se na židli.

„Mamince není nějak dobře, tak jsem si vzal volno, abych tě vypravil do školy a odvezl ji k doktorovi.“

„Co jí je?“ chtěla vědět Ema a raději se otci nesvěřila, že se už pár let vypravuje do školy sama. Kolik si táta myslí, že jí je? Pět?

Tatínek se na Emu usmál a položil před ni na stůl míchaná vajíčka. Spiklenecky na dceru mrknul a ta neměla to srdce mu říct, že míchaná vajíčka k snídani dávno nejí. Vyžadovala je, když jí bylo šest, a tátovi to nějak utkvělo v paměti. Zazubila se na něj, aby ocenila snahu, a odhodlaně rýpla lžičkou do jídla.

„Asi se někde nachladila,“ pokrčil tatínek rameny, protože nepovažoval manželčinu nevolnost za nic vážného. Ema to z jeho tónu vycítila a podvědomě se uklidnila.

„Lítá toho teď všude hrozně,“ podotkla dospěle a statečně zdolávala pokrm na talíři. Když dojedla, odnesla nádobí do myčky a potichu přešla ke dveřím ložnice rodičů.

Slabě ťukla a nahlédla dovnitř.

„Emo,“ usmála se na ni maminka ospale.
„Ať nepříjdeš pozdě do školy.“

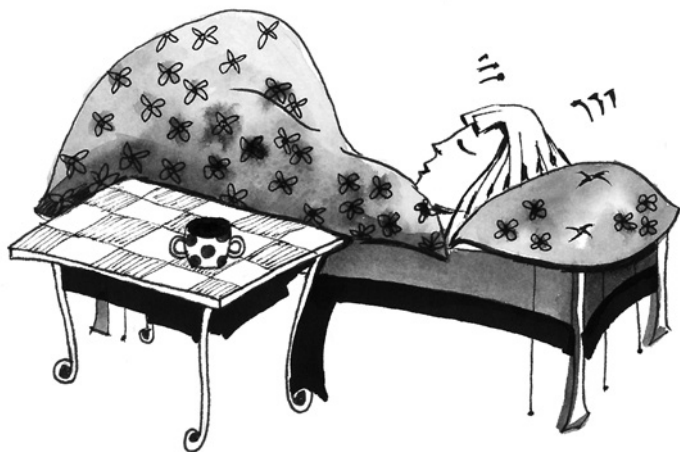
Ema ledabyle mávla rukou.

„Je ti dobře, mami?“ zeptala se a sedla si k mamince na pelest. Starostlivě se nad maminku naklonila. Průsvitnost jejího obličejeho Emu nepříjemně překvapila.

„Je mi jenom trochu slabo, Emi, nic to není,“ uklidňovala ji maminka a znovu se pokusila o úsměv. Emě ale v té chvíli naskočila husí kůže a zmocnil se jí zvláštní pocit bezmoci, který neuměla ovládnout.

„Půjdeš k doktorovi?“

„Ne, jen si dneska poležím, odpočinu si a zítra budu jako rybička, Emo. Nic to není.“

„Měla bys tam jít,“ odpověděla Ema, která se nemohla zbavit nutkání se o maminku postarat. Zbytečně vyšiluju, napomenula se ale pak v duchu. Naklonila se k mamce a políbila ji na čelo. „Tak ahoj, už musím jít do školy.“

„Ano, zlatíčko. Odpoledne mi bude určitě líp a popovídáme si,“ povzbudila dceru maminka, když viděla Emin ustaraný obličej.

Ema jen přikývla a tiše vyšla z ložnice.

Teprve na chodbě si uvědomila, že celou dobu u maminky podvědomě zatajovala dech. Ema nasála do plic vzduch, úleva ale nepřišla. Něco uvnitř jí stále bránilo se pořádně nadechnout.

Druhá kapitola

„Co ti je?“ zeptala se Barča Emy hned tři minuty nato, co se potkaly před školou.

„Proč myslíš, že mi něco je?“ houkla Ema a zadívala se na kamarádku.

„No, právě prošel Kristián, pozdravil tě a tys mu odpověděla, aniž by ses zakoktala. A dokonce jsi ani nezrudla,“ zazubila se Barča.

„Aha,“ odvětila Ema a pak se usmála. „Ty jsi děsná.“

„Jen všímavá,“ podotkla Barča a zvědavě naklonila hlavu. „Tak máš myšlenky někde jinde, nebo se pletu?“

„Myslím na mamku,“ vzdychla Ema. Cestou do třídy vypravovala: „Má jenom chřipku, nebo nějaké nachlazení. Ale prostě mám z toho divný pocit.“

Barča se zarazila. „Jako že tě nakazí?“

„Ale ne... jako že prostě byla taková bledá... já nevím, neumím to vysvětlit. Asi už šíím. Od té doby, co Král temnoty zničil Medailon moci, cítím se tak nějak podivně.“

„To už jsme řešily, Emi. Prostě to byl velký zásah magie. I Keira s Aislin říkaly, že bude chvíli trvat, než najdeš rovnováhu.“

„No asi jo,“ pokrčila Vyvolená rameny a otevřela dveře do třídy. Přešla ke svému místu a ztišila hlas, aby je spolužáci neslyšeli: „Ale kdy už to přejde? Je to skoro měsíc. A Keira se taky dlouho neukázala.“

„Ona se zase objeví, vždyť to sama dobře víš,“ uklidňovala kamarádku Barča a posadila se vedle Emy do lavice.

„Hm,“ houkla Ema a začala si připravovat věci na matematiku. Nejednou se jí zvedl

žaludek a Vyvolená se chytla za břicho. „Au,“ hlesla.

„Co ti je?“ lekla se Barča. „Jsi úplně zelená.“

Emá koutkem oka spatřila, jak se k nim blíží Kristián.

„Nic mi není, asi jsem něco špatného snědla,“ sykla.

Žaludek se jí však neuklidnil a přidalo se strašlivé třesnutí hlavy. Emá bolestivě sevřela oční víčka.

A uviděla Keiru.

„Keiro?“

Bájný jednorožec přibíhal k Emě po obrovské louce. Zlatý roh zářil Keiře uprostřed čela jako pochodeň. Duhová křídla jí kouzelně vlála ve větru a třpytivá hřívá se Keiře leskla v zapadajícím slunci. Ema zatajila dech. Jako vždycky, když Keiru viděla. Jednorožčí slečna byla to nejkrásnější stvoření na světě. Bílá srst se Keiře napínala a vypadala na pohled hebce. A Ema věděla, že je stejná i na dotek. Keira už byla blízko Emy, chvátala ke své Vyvolené mocnými skoky. Náhle však zmizela stejně rychle, jako se objevila, a Emu všechna nevolnost přešla jako mávnutím proutku. Okamžitě otevřela oči.

„Už je to dobrý,“ uklidnila hned Barču a prudce zamrkala. Skutečně není ve své kůži. Tohle se jí přece nestává. Kam Keira zmizela? A proč se vlastně objevila?

„Emo, jsi v pořádku? Vypadáš nemocně,“ oznámil jí Kristián, který došel až k jejich lavici.

„Je mi už dobře,“ zdvihla Ema koutky rtů do úsměvu. „Jenom...“ nedořekla to, protože do třídy vešla paní učitelka.

„Půjдете ze školy domů přes park?“ zeptal se ještě Kristián a Ema narychlo kývla. Uvědomila si, že jí tvář opět hoří červení a srdce Vyvolené opět tlouklo jako na poplach. To se jí stávalo skoro vždycky, když narazila na Kristiánovy úžasné oči, které ji nepřestávaly zkoumavě sledovat.

Zdálo se, že všechno se vrátilo zase do normálu.

